

Arrest

nr. 296 418 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 5 oktober 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Op 31 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.10.2022 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [M.]
Nationaliteit: Guinee
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als ouder met de genaamde [D.M.L.] [RR ...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...). Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: '1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit; 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'

In casu gaat het hier niet over de binnenkomst van betrokkene of teruggrijping, het gaat er enkel om om betrokkene te kunnen identificeren in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Daarop werd een attest van de ambassade van de Republiek Guinee voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen paspoorten afleveren. De ambassade stelt niet betrokkene te hebben geïdentificeerd, noch wordt bevestigd dat zij De Guineese nationaliteit daadwerkelijk heeft. Verder werd er ter identificatie een identiteitsbewijs van Guinee voorgelegd met een geldigheidsduur van 10.11.2018 tot en met 10.11.2023 (N° 5716814) + bewijs van verzending. Het betreft een intern Guinees document waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen reisdocument is waarmee betrokkene internationaal kan reizen, met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn. Verder legt zij nog een Carte d'identite consulaire voor met een geldigheidsduur van 2.09.2022 tot en met 2.09.2024 (N° 00002138). Echter, betreft dit geen reisdocument. Bovendien is dit document niet voorzien van biometrische gegevens. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als bewijs van een geldig paspoort, noch als bewijs van gelijkgestelde reistitel.

Aangezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belg. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel, onder meer, de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 43, 44, 47 en 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij verstrekt in een eerste onderdeel van haar middel de volgende toelichting:

“L'article 40ter §2 de la loi du 15.12.1980, sous le chapitre « Etrangers, citoyens de l'Union et membres de leur famille et étrangers, membres de la famille d'un Belge, se lit comme suit :

[...]

La requérante a démontré son identité sur base :

- De sa carte d'identité nationale guinéenne délivrée le 10.11.2018 et arrivé à échéance le 10.11.2023 ; - De sa carte d'identité consulaire délivrée par l'Ambassade de Guinée à Bruxelles.

Elle a également déposé une attestation de l'ambassade de Guinée pour prouver son impossibilité d'obtenir un passeport international.

La carte d'identité nationale de la requérante est revêtue de l'empreinte digitale de la requérante ainsi que de sa photo d'identité.

Première branche

La procédure en regroupement familial est déclaratoire de droits. L'article 40ter de la loi se réfère à l'article 40bis de la loi afin d'identifier les bénéficiaires du regroupement familial. Ces deux dispositions sont insérées dans le même chapitre, intitulé « Etrangers, citoyens de l'Union et membres de leur famille et étrangers, membres de la famille d'un Belge ».

L'article 41 §2 de la loi du 15.12.1980 dispose que :

[...]

L'article 47 de l'arrêté royal du 8.10.1981, qui exécute l'article 41 de la loi, définit les différentes possibilités de prouver son identité :

[...]

Cette disposition est également applicable aux parents d'un enfant belge d'une part en raison du renvoi effectué par l'article 43 de l'arrêté royal du 8.10.1981 et d'autre part en raison du fait que le droit tiré par le requérant de l'article 40ter de la loi provient de l'article 20 du Traité sur le Fonctionnement de l'Union Européenne. Un droit au séjour dérivé tiré de cette disposition appartenant au droit primaire de l'Union (le TFUE) doit à tout le moins bénéficier des mêmes garanties procédurales que celles offertes par le droit secondaire de l'Union (ici la directive 2004/38 et son application dans l'arrêt Oulane où la CJUE a jugé que la présentation d'un passeport national ou d'une carte d'identité en cours de validité ne pouvaient pas être exigés lorsque la preuve de son identité et de sa nationalité peut être rapportée, sans aucune équivoque, par d'autres moyens).

L'article 52 §4 de l'arrêté royal du 8.10.1981, sur lequel repose la décision entreprise, dispose que :

[...]

La partie adverse ne peut dès lors rejeter la demande de regroupement familial de la requérante au seul motif qu'elle n'a pas déposé de passeport international ou de document équivalent alors qu'elle a déposé deux documents d'identité délivrés par ses autorités nationales, s'agissant de sa carte d'identité nationale et de sa carte consulaire ;

La partie adverse erronément sa décision en refusant de prendre en considération les documents d'identité nationaux de la requérante au motif qu'elle ne dépose pas de passeport international ou de document équivalent.

Elle ajoute une condition à la loi en affirmant qu'une carte nationale d'identité qui ne serait pas non biométrique ne peut constituer une preuve d'identité valable.

La décision de la partie adverse est d'autant plus incompréhensible qu'elle allègue que l'authenticité de ces documents n'est pas vérifiable, alors que la partie adverse aurait pu, si elle avait eu un réel doute sur leur authenticité, interroger l'Ambassade de Guinée sur leur authenticité ou soumettre ces documents à la cellule fraude de la police fédérale, ou encore comparer l'empreinte digitale de la requérante se trouvant sur sa carte d'identité nationale avec celle dont elle dispose dans le cadre de la demande d'asile que la requérante avait antérieurement introduite (et dont elle a été déboutée en 2020).

La motivation de la partie adverse quant au fait que les documents nationaux de la requérante ne sont pas biométriques ou ne comportant pas de caractéristiques spécifiques est erronée dans la mesure où la carte d'identité nationale de la requérante comporte son empreinte digitale, ce qui constitue un élément biométrique d'identité.”

2.2. In dit verband repliceert verweerder in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“[...] De aanvraag gezinshereniging werd ingediend in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, dit artikel stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft ‘de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument, en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat: 'Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;'

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet". [...]

De verwerende partij kon voor de invulling van het begrip "geldig identiteitsdocument" in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dienstig verwijzen naar artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" slaat op de hele tweede paragraaf van artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum.⁶

Verzoekende partij dient inderdaad in het bezit te zijn van een paspoort met geldig inreisvisum, overeenkomstig artikel 41, §2 Vreemdelingenwet in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging⁷.

Overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet is een geldig paspoort vereist.

[...] Verzoekster meent dat de documenten die zij voorlegt namelijk de Guinese identiteitskaart en de consulaire kaart afgeleverd te Brussel wel degelijk dienen te worden aanzien als het bewijs van zijn identiteit.

Echter, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven en verzoekster ook beaamt in haar verzoekschrift, is artikel 40ter, § 2, 2° Vreemdelingenwet van toepassing zoals supra geciteerd. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18).

Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van "een geldig identiteitsdocument", terwijl het voorheen volstond om "een identiteitsdocument" over te leggen.⁸

Verweerder maakt de volgende beoordeling over de voorgelegde documenten:

[...]

Verzoekster kan inderdaad geen paspoort voorleggen conform voornoemde wetsartikelen waardoor zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Verweerder dient vast te stellen dat verzoekster niet in concreto ingaat op deze door verweerder gedane beoordeling. Het volstaat niet om de inhoud van geschonden geachte wets- en reglementaire bepalingen op te sommen, te herinneren aan de documenten die werden neergelegd en vervolgens te poneren dat de identiteit wel degelijk vaststaat en dat het wel degelijk authentieke documenten betreft die werden neergelegd.

Het attest zegt louter dat iemand met een bepaalde naam en voornaam geboren is op een welbepaalde datum in een welbepaalde plaats. Dit is, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, geen “bewijs van een geldig paspoort, noch als bewijs van gelijkgestelde reistitel”;

Overigens, verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om aan de wettelijke vereisten te voldoen en terug te keren naar Guinee om aldaar een biometrisch paspoort te doen uitreiken. Enerzijds, het kind is nog niet schoolplichtig dus zou de moeder kunnen volgen, anderzijds toont verzoekster niet aan dat een korte terugkeer om aan de wettelijke verblijfsvoorwaarden te voldoen een inbreuk kan vormen op artikel 8 EVRM.

[...] Verzoekster meent dat artikel 47 van het vreemdelingenbesluit toelaat “enig ander bewijs van de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene” te gebruiken. Hierbij gaat verzoekster er evenwel aan voorbij dat de artikelen 46 en 47 van het vreemdelingenbesluit enkel betrekking hebben op situaties aan de grens en dus de binnenkomst op het grondgebied van burgers van de Unie, terwijl verzoeker een derdelander is die zich reeds op het Belgische grondgebied bevindt. De toegang tot het grondgebied en het verblijf zijn onderscheiden aspecten waarop verschillende regelgevingen van toepassing zijn.⁹

Verzoekster kan dus niet gevolgd worden al zou verweerder voorwaarden toevoegen aan de wet, verweerder past duidelijk artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet toe, dat duidelijk de vereiste bevat van het overleggen van een geldig identiteitsdocument.

[...]

[...] Voor zover verzoekster aan verweerder verwijt geen initiatieven te hebben ondernomen bij de ambassade of dienst fraude wordt herinnerd aan het gegeven dat verzoekster degene is die een aanvraag indient bij het bestuur en het aan haar toekomt om een volledig dossier in te dienen dat voldoet aan de duidelijke wettelijke vereisten. Het komt niet aan de verweerder toe om de individuele verzoekers bij te staan in hun bewijsvergaring.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt weliswaar in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch met dien verstande dat de aanvrager van een (verblijfs-)vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen¹⁰. De bewijslast rust ter zake bij de verzoeker.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger¹¹. Het komt de verzoeker aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van haar aanvraag.

[...] Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

2.3. Verzoekster diende een aanvraag in tot gezinshereniging als ouder van een Belgisch minderjarig kind dat niet eerder gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Het betreft dus de situatie voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

[...]” (eigen onderlijning)

2.4. In de bestreden beslissing wijst verweerder op de bepalingen van artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit juncto oud artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het hierin vermelde artikel 2 van deze wet. Verweerder erkent dat het in voorliggend geval niet gaat over de binnenkomst maar wel over het kunnen identificeren van verzoekster in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Hij wijst er op dat overeenkomstig voormelde wettelijke bepalingen in elk geval een (geldig) paspoort, of gelijkgestelde reistitel, dient voor te liggen in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging. Het voorgelegde “*identiteitsbewijs van Guinee [...] met een geldigheidsduur van 10.11.2018 tot en met*

10.11.2023” wordt niet aanvaard, omdat het *“een intern Guinees document [is] waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen reisdocument is waarmee betrokkene internationaal kan reizen, met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn”*. Ook de *“Carte d’identité consulaire [...] met een geldigheidsduur van 2.09.2022 tot en met 2.09.2024”* wordt niet aanvaard, omdat het geen reisdocument is en dit document bovendien niet is voorzien van biometrische gegevens, waardoor het niet kan worden aanvaard *“als bewijs van een geldig paspoort, noch als bewijs van gelijkgestelde reistitel”*.

2.5. Verzoekster wijst op het door haar voorgelegde attest van de Guineese ambassade waarin staat dat geen paspoorten meer worden uitgereikt op de diplomatieke posten en dat momenteel biometrische paspoorten worden uitgereikt, dit evenwel enkel in Guinee zelf. Zij betoogt aan de hand van de nationale identiteitskaart van Guinee geldig tot 10 november 2023 en de consulaire identiteitskaart uitgereikt door de Guineese ambassade in Brussel geldig tot 2 september 2024 alsnog een geldig identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet te hebben voorgelegd. Zij betoogt dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet waar verweerder een (geldige) nationale identiteitskaart, die naast haar foto ook een vingerafdruk bevat, weigert te aanvaarden als geldig identiteitsdocument. Zij betwist ook dat verweerder op geen enkele wijze de echtheid van dit document kan nagaan. Zij stelt dat verweerder hieromtrent navraag had kunnen doen bij de Guineese ambassade, deze documenten had kunnen voorleggen aan de cel fraude van de Federale Politie of nog de vingerafdruk op de nationale identiteitskaart had kunnen laten vergelijken met de vingerafdrukken die van haar werden afgenomen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

2.6. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voorheen volstond om *“een identiteitsdocument”* over te leggen.

2.7. De wetgever verlangt dus de afgifte van een *“geldig identiteitsdocument”*. Dit kan een geldig paspoort zijn, maar het begrip *“identiteitsdocument”* is ruimer dan het begrip *“paspoort”*. Verzoekster voert dan ook terecht aan dat verweerder in strijd met de wettelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet handelt in zoverre hij aangeeft dat steeds een geldig paspoort, of hiermee gelijkgestelde reistitel, zou moeten voorliggen.

2.8. De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit juncto oud artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de duidelijke bewoordingen van de specifieke wetsbepaling die toepassing vindt in de voorliggende situatie, met name artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat het voorleggen van een *“geldig identiteitsdocument”* vereist. In dit verband wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende voor een derdelander-familielid van een burger van de Unie die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfkaart als familielid van een burger van de Unie:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;” (eigen onderlijning)

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “*artikel 41, tweede lid*” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit luidt actueel – en na een bijkomende aanpassing van louter juridisch-technische aard met de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) – als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.” (eigen onderlijning)

Het bepaalde in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

In artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar verzoekster tevens verwijst, kan nog het volgende worden gelezen:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. Gelet op het bepaalde in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is wel een 'geldig' identiteitsdocument vereist. Van deze vereiste kan niet via een koninklijk besluit worden afgeweken. Ook uit artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden afgeleid als zou steeds een geldig paspoort zijn vereist, zoals verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing en in zijn nota met opmerkingen.

De interpretatie van verweerder dat in de voorliggende situatie, overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, een geldig paspoort is vereist, zou in ieder geval ook hierop neerkomen dat via een bepaling in een koninklijk besluit een strengere voorwaarde wordt ingevoerd dan deze voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling vereist immers enkel een geldig identiteitsdocument, begrip dat ruimer is dan een paspoort, terwijl de voormelde interpretatie van verweerder erop neerkomt dat steeds een geldig paspoort zou dienen voor te liggen. Deze verstrenging via een koninklijk besluit doet afbreuk aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet van toepassing acht omdat deze bepaling enkel handelt over de toegang tot het grondgebied, is dit standpunt niet bepaald consistent met het door hem in de bestreden beslissing zelf toegepaste (oud) artikel 41, tweede lid (actueel: artikel 41, § 2) van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer enkel handelt over de toegang tot het grondgebied. Artikel 47 van de Vreemdelingenwet geeft enkel verdere uitvoering aan de voormelde wetsbepaling.

2.10. De Raad merkt nog op dat de door verzoekster voorgelegde nationale identiteitskaart en de consulaire identiteitskaart, naast een foto, de volgende gegevens bevatten: verzoeksters naam, voornaam, geboortedatum en -plaats, geslacht, de namen van haar ouders en enkele bijkomende persoonsgegevens. Verder bevatten deze documenten het kaartnummer en de geldigheidsduur van de kaart. Nog bevat de nationale identiteitskaart een vingerafdruk van de linker wijsvinger van de houder van de kaart.

Inzake de nationale identiteitskaart stelt verweerder in de bestreden beslissing dat het "een intern Guinees document [is] waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan gezien het geen reisdocument is waarmee de betrokkene internationaal kan reizen, met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn". De consulaire identiteitskaart wordt niet aanvaard, omdat het geen reis-document is en dit document bovendien niet is voorzien van biometrische gegevens, waardoor het niet kan worden aanvaard "als bewijs van een geldig paspoort, noch als bewijs van gelijkgestelde reistitel".

Met deze motivering geeft verweerder in werkelijkheid andermaal aan dat volgens hem de identiteit enkel kan worden aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort of geldige gelijkgestelde reistitel. In dit verband werd er evenwel reeds op gewezen dat niet blijkt dat dit in overeenstemming is met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat enkel het voorleggen van een "geldig identiteitsdocument" vereist, wat ruimer is dan een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel. Samen met verzoekster ziet de Raad ook niet in waarom er geen mogelijkheden zouden zijn om de echtheid van de voorgelegde documenten na te gaan, zoals door deze stukken voor te leggen aan de Centrale Dienst voor de Bestrijding van de Valsheden (CDBV) van de Federale Gerechtelijke Politie. Verweerder gaat er bovendien nergens op in dat de nationale identiteitskaart wel degelijk ook een vingerafdruk van de houder

van de kaart bevat. Hij verduidelijkt niet waarom niet zou kunnen worden gecontroleerd of deze overeenstemt met deze van verzoekster of waarom de verschillende gegevens en kenmerken van de voorgelegde documenten niet toelaten de echtheid ervan na te gaan, minstens wat de nationale identiteitskaart betreft. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder concrete aanwijzingen heeft die doen twijfelen aan de echtheid van het voorgelegde identiteitsdocumenten.

2.11. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Verzoekster dient te worden bijgetreden in haar standpunt dat verweerder de voorgelegde documenten, in het bijzonder de nationale identiteitskaart uit Guinee, niet correct heeft beoordeeld in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Er is bijgevolg grond tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS